

лило, вслѣдствие на великолѣпнитѣ игри, които той, въ званието си едилъ, давалъ на народа и които по грандиозността си надминували всичко, каквото нѣкогажъ до тогава били виждали въ този родъ въ Римъ. Силенъ отъ спечеленото, по този начинъ, извънрѣдно расположеение на народа, той дързалъ да въстанови въ Капитолия унищоженитѣ по народна присжда статуи на Мария, съ побѣднитѣ въ негова честь трофеи и надписи — и всички се изумили отъ тѣзи извънрѣдна смѣлостъ, но никой не дързалъ да въспрѣпятствува на Цезаря, а Мариевата партия се насърдила и отново се явила на свѣтъ. Катулъ и заедно съ него много други виждали въ тѣзи постѣпка на Цезаря явно стрѣмление за унищожение на републиката, но Цезарь съ силата на краснорѣчието си не само напълно опровергалъ мнѣнието на Катула, но и постигналъ това, щото постѣпката му да бжде одобрена отъ самия сенатъ (65 г.).

Но интригитѣ и силѣтнитѣ му да бжде испратенъ въ Египетъ и да тури тѣзи страна и ос. Кипръ въ поданство на Римъ — не сполучили. Катулъ силно въстаналъ противъ това, и Цезарь, макаръ и поддържанъ отъ Красса, потърпѣлъ несполука.

Като излѣзълъ отъ едилството, той приелъ (въ 64 г.) званието углавенъ сѣдия (*judex quaestionis*) и осѣдилъ на смъртъ всички виновници въ убийството на проскриптиѣ (при Силла), но спасилъ отъ всички наймного виновния Катилина, което потвърдило подозрѣнието въ съмишленността му съ послѣдния. И макаръ нищо достовѣрно да не е извѣстно касателно участието му въ

2-ия заговоръ на Катилина, но несъмнѣнно е, че той се намиралъ въ връзки съ него и му благоприятствувалъ, вѣроятно съ намѣрение да се възползва отъ плодоветѣ на прѣдприятието му, въ случай на сполука. Подозрѣнията противъ Цезаря били толкова силни, че той единъ день, на площада, насмалко щелъ да бжде убитъ отъ конницитѣ и само застѣпничеството на Цицерона могло да спаси живота му. При сѣдението на заговорницитѣ, той искалъ мнѣние да бжджтъ затворени до животъ въ тъмница; но Цицеронъ и Катонъ го опровергали и заговорницитѣ били наказани съ смъртъ (63 г.).

Въ сѣщата 63 година Цезарь, въпрѣки домогванията на най виднитѣ и най влиятелнитѣ граждани въ Римъ, билъ облѣченъ въ звание върховенъ жрецъ (*pontifex maximus*), а въ 62 година назначенъ преторъ. Но съ расположението на народа къмъ него растяла и ненавистьта на аристокрацията противъ него, и това съсловие даже го отстранило отъ преторството, обаче слѣдъ нѣколко дни било принудено да му го възвърне.

Слѣдъ излизанието си отъ преторството, Цезарь получилъ управлението на Испания (въ края на 61 година), но, задържанъ отъ заимодавцитѣ си, той можалъ да тръгне отъ Римъ само, когато Крассъ порѣчителствувалъ за петата частъ отъ дълговетѣ му, които възлизали до 1.300 таланта (около 6.000.000 лева).

Испания се намирала тогава въ миръ и тишина, но Цезарь намѣрилъ случай да възбуди въ нея война, далъ нѣколко сражения, взелъ много градове въ Лузитания и Галика (днешна Галиция) и взелъ такава голѣма и богата плячка, че освѣнъ гдѣто щедро наградилъ войскитѣ си, но и заплатилъ всичкитѣ си дългове въ Римъ. Войската, въ знакъ на бла-

само двама отъ плебентѣ (*aediles plebis*), но отъ началото на 3-ия вѣкъ прѣдъ Р. Х. къмъ тѣхъ били прибавени още двама отъ патрициитѣ (*aediles curules*).